

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, zawartym w punkcie II wyroku z dnia 6 listopada 2015 r. w sprawie sygn. akt XI U 324/14, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na rzecz wnioskodawczynie N. S. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd I instancji podniósł, że podstawę prawną stanowił art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 t.j.).

Powyższe postanowienie w całości zaskarżył pełnomocnik wnioskodawczynie, który w drodze pisma procesowego nazwanego apelacją, podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego tj.:

- § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz.461) – poprzez niezastosowanie;

- § 12 ustę 2 w/w rozporządzenia poprzez błędne zastosowanie, w sytuacji gdy w sprawie podana była wartość przedmiotu sprawy.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt II i zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na rzecz wnioskodawczynie ponad kwotę 60 złotych – kwoty 2340 zł tytułem uzupełnienia z zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa za II instancję.

W odpowiedzi, pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie zażalenia w zakresie zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego powyżej kwoty 180 zł oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Zażalenie podlega odrzuceniu.

Przepis art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., nakazuje odrzucić zażalenie, jeżeli zostało wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Natomiast przepis art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 373 k.p.c. stanowi, że sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie, jeżeli ulegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji.

W rozpoznawanej sprawie na postanowienie Sądu I instancji w przedmiocie kosztów procesu strona powodowa wniosła de iure zażalenie – błędnie nazwane apelacją. Stosownie bowiem do przepisu art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. na postanowienia sądu pierwszej instancji, których przedmiotem jest (między innymi) zwrot kosztów i określenie zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji. Podzielić należy wyrażony w judykaturze pogląd, że zgodnie z art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c. mylne oznaczenie pisma procesowego nie stanowi przeszkody do nadania temu pismu biegu i rozpoznania go we właściwym trybie. Przytoczony przepis nie zawiera również zastrzeżenia, że nie dotyczy on pism wnoszonych m.in. przez adwokatów lub radców prawnych, co oznacza że ma on także do tychże pełnomocników zastosowanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2012 r. II CZ 59/12, LEX nr 1228785). Odpowiednie stosowanie art. 130 § 1 k.p.c. do środków odwoławczych pozwala zatem na zakwalifikowanie środka zaskarżenia według jego rzeczywistej treści, a nie nadanej mu przez stronę nazwy. Jeżeli

więc strona dostosowała środek zaskarżenia do przyjętej przez sąd formy orzeczenia i zamiast zażalenia na zawarte w wyroku postanowienie złożyła apelację bądź skargę kasacyjną, to środek ten powinien być traktowany jako zażalenie, przy czym nie podlega on odrzuceniu z uwagi na niezachowanie terminu z art. 394 § 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010 r. II PZ 37/10, LEX nr 687033).

Niemniej jednak należy zwrócić uwagę na istotny wyjątek od powyższego stanowiska, wynikający z art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., a dotyczący rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. W tym bowiem przypadku ustawodawca przewiduje swoisty dualizm środków odwoławczych, a właściwym jest zażalenie (wnoszone w terminie tygodniowym), chyba że strona wnosi apelację co do istoty sprawy. Jeżeli natomiast strona nie zaskarża orzeczenia co do istoty sprawy, to jedynym właściwym środkiem odwoławczym od postanowienia o kosztach postępowania (zawartego w wyroku) jest zażalenie, a uchybienie terminowi przewidzianemu dla jego wniesienia zawsze prowadzi do odrzucenia tego środka zaskarżenia, choćby strona wniosła go w terminie przewidzianym dla apelacji i środek ten określiła jako „apelację”. Jak wskazuje się w orzecznictwie pismo procesowe zatytułowane „apelacja”, w którym zaskarżono wyłącznie orzeczenie o kosztach procesu jest w istocie zażaleniem, które powinno być wniesione w terminie przewidzianym w art. 394 § 2 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 października 2012 roku, I ACa 772/12, LEX nr 1267096).

W niniejszej sprawie niewątpliwie jest, że pełnomocnik wnioskodawczyni zaskarżył wyłącznie zawarte w wyroku postanowienie o kosztach postępowania. Wynika to jednoznacznie z treści pisma z dnia 18 grudnia 2015 roku (k. 56). W konsekwencji tak uznanego zakresu zaskarżenia przyjąć należy, że stronie nie przysługiwała apelacja, a wyłącznie zażalenie na postanowienie o kosztach - art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., zawarte w wyroku. Termin do wniesienia zażalenia uregulowany jest zaś w art. 357 k.p.c. odnośnie złożenia wniosku o uzasadnienie postanowienia, a nadto w art. 394 § 2 k.p.c. i termin ten wynosi tydzień. Początek biegu terminu to dzień ogłoszenia postanowienia, (wyroku, gdy zaskarżane jest tylko postanowienie o kosztach w nim zawarte), o ile nie złożono wniosku o doręczenie postanowienia. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa wniosła o doręczenie wraz z uzasadnieniem wyroku, w którym zawarto postanowienie w przedmiocie kosztów procesu. Pismo zawierające odpis wyroku zostało odebrane przez profesjonalnego pełnomocnika strony w dniu 2 grudnia 2015 roku (k. 54). Tym samym tygodniowy termin do wniesienia zażalenia na postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w wyroku, upłynął z dniem 9 grudnia 2015 r. Tymczasem pismo procesowe zatytułowane „apelacja”, w drodze którego zaskarżono orzeczenie zawarte w punkcie II wyroku w części oddalającej wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego stosownie do wartości przedmiotu sprawy, zostało wniesione dnia 18 grudnia 2015 roku. W tym stanie rzeczy należało przyjąć, iż strona powodowa nie zachowała ustawowego terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie o kosztach postępowania zawarte w wyroku.

Z uwagi na fakt, iż zażalenie zostało złożone z uchybieniem terminu ustawowego, podlegało ono odrzuceniu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 370 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz.U. z 2015.1804).

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.